

[Aksel Larsen.]

det ogsaa staa i Betænkningen, og som det er sagt af det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard —, at vi vil under de givne Omstændigheder naturligvis ikke modsætte os, at Regeringen faar sin Vilje og gennemfører denne Lov om Loves saakaldte Kundgørelse gennem Radioavisen. Men vi vil ikke have noget som helst Medansvar for det, det maa staa for Regeringens egen Regning og Risiko.

Det er imidlertid nødvendigt, ikke mindst efter de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har fremsat, ogsaa at sige en lille Smule om den juridiske og statsretlige Side af Sagen.

Jeg kan gaa ganske kort hen over det ærede Medlems Udtalelse om, at det vilde være en Katastrofe, idet Staten ikke vilde kunne faa Aktieselskabsskatten ind foreløbig, fordi Aktieselskaberne ikke kunde afholde Generalforsamling og følgelig ikke kunde faa Decharge for Regnskabet. Jeg tror, den højtærede Finansminister har en saa god Kassebeholdning, saa man nok kunde vente en Maanedes Tid eller to med at faa Aktieselskabsskatten ind uden derfor at maatte gaa fallit. Man behøver ingenlunde at lade, som om der forestaar en Katastrofe af den Grund.

Men jeg vil have Lov til at nævne noget helt andet. Efter Grundlovens § 24 skal alle Love her i Landet kundgøres, og alle statsretlige Forfattere er enige om, at Loves Retskraft er alene knyttet til den kundgjorte Tekst. Denne Kundgørelse skete i gammel Tid ved Tinglysning eller ved Kirkestævne, men siden 1870 har den bindende Bekendtgørelsesform været Offentliggørelse i Lovtidende. Bestemmelsen om Loves Kundgørelse er altsaa en Del af vor Forfatningsret, og det her fremsatte Lovforslag burde derfor være forelagt af den højtærede Statsminister, ligesom Lovforslaget burde have været forberedt og behørigt undersøgt i Statsministeriet. Dette er ikke sket. De forfatningsretlige Problemer, denne Lov rejser, er saa godt som ikke berørt i Bemærkningerne til Lovforslaget, og der har overhovedet ikke været hverken Tid eller Mulighed for i Udvalget at undersøge eller tage Stilling til disse Spørgsmaal.

Jeg skal blot eksempelvis nævne, at en blot og bar Oplæsning af Lovens Titel, saaledes som Lovforslaget paabyder, ikke stemmer med Grundlovens Bud om Loves Kundgørelse, og at det vel er tvivlsomt, om en Henviisning til, at Loven kan læses paa bestemte Steder, er nok til at gøre Kund-

gørelsen lovlig; i hvert Fald maa det saa absolut kræves, at Loven virkelig forefindes paa de Kontorer, der henvises til, men dette skal efter Forslaget kun være Tilfældet „saa vidt muligt“.

Efter Lovens nuværende Affattelse er der efter mit Partis Mening Sandsynlighed for, at den er grundlovsstridig. Under den ganske korte Udvalgsbehandling har vi intet hørt fra den højtærede Statsminister, hvis Medvirken ellers nok kunde være ønskelig, men til Gengæld har baade den højtærede Minister for Handel, Industri og Søfart og den højtærede Justitsminister fremsat Forslag om Tillægsbestemmelser, som er helt uoverskuelige i deres Konsekvenser, og som giver Bemyndigelser, hvis Omfang der ikke har været 5 Minutter for Udvalget til at prøve at sætte sig ind i. I de Læreboøger, der bruges ved Universitetet, behandles Spørgsmaalet om Loves Kundgørelse udførligt; alle de Professorer, der har med dette at gøre, eksempelvis Berlin, Deuntzer og Matzen, har store Afsnit derom, og der behandles i øvrigt ogsaa det Problem, der foreligger i Tilfælde af en Trykkeristrejke. Der har aldeles ikke været Tid til blot at gennemlæse disse Ting. Det Forslag, man her har forelagt paa et vigtigt Lovgivningsomraade, er, for at sige det rent ud, Lovsjuisk i dette Ords egentligste og værste Betydning, og jeg vil paa mit Partis Vegne erklære, at vi i ingen Henseende kan have Medansvaret for denne Lovs Indhold og Formulering; den maa staa for Regeringens og for den højtærede Justitsministers Regning og Risiko.

Naar nu Regeringen har bragt os i den Situation, ved sin Passivitet over for Trykkeristrejken og ved sin Vrangvilje med Hensyn til at søge andre Trykkemuligheder, at en Lovgivning af denne Art alligevel kan blive nødvendig, og naar man ikke har villet forberede eller tilrettelægge Loven paa rimelig Maade, som der dog havde været Tid til i den Tid, der er gaaet, siden Strejken brød ud, saa stiller Regeringen Tinget i en Tvangssituation, hvorved man ikke kommer uden om en Lovgivning af denne Art. Man bringer os altsaa i den Situation, at vi ved tredie Behandling maa stemme for et Lovforslag, som vi ikke er sikre paa helt er i Overensstemmelse med Forfatningen, og som vi i øvrigt mener ikke var nødvendigt, hvis man havde gjort det rette, og vi maa gøre dette trods de alvorlige principielle og saglige Indvendinger, vi har imod Loven. Ethvert Medansvar for Lovens Indhold maa vi imidlertid som sagt